

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců JUDr. Ing. Viery Horčicové a Mgr. Jana Kašpara, v právní věci žalobce: **I.B.**, proti žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl.m. Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort**, se sídlem Křižíkova 12, 180 00 Praha 8, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26.3.2011, č.j.KRPA-19349/ČJ-2011-000022,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění

Žalobou včas podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy (dále jen „žalovaný“) blíže označeného v záhlaví tohoto rozsudku, kterým žalovaný rozhodl dle ust. § 124 odst. 1 písm. b), a c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) o jeho zajištění za účelem správního vyhoštění. Doba zajištění byla výrokem rozhodnutí stanovena na 90 dnů.

V podané žalobě namítá žalobce, že napadené rozhodnutí je v rozporu s ust. § 124 zákona o pobytu cizinců, dle něhož musí být pro zajištění cizince respektován podpůrný charakter tohoto institutu, na základě kterého o zajištění může být rozhodnuto pouze tehdy, nepostačuje-li uložení zvláštního opatření za účelem vycestování: Žalobce je toho názoru, že toto opatření musí být uplatněno ještě před zajištěním cizince, tedy k zajištění vyhošťované osoby lze přistoupit, až když jiná opatření dle ust. § 123b zákona o pobytu cizinců, selhala (viz. rozsudek Městského soudu v Praze č.j. 9 A 59/2011). Opatření dle § 123b zavádí novela zákona o pobytu cizinců s účinností od 1.1.2011 a spočívají v povinnosti cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a pravidelně se osobně hlásit policii ve lhůtě stanovené policií, nebo ve složení

peněžních prostředků ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním. Následně, až pokud cizinec poruší povinnost uloženou mu tímto opatřením, či nevcestuje ve stanovené době, ho může policie zajistit. K splnění podmínky, že nepostačuje uložení opatření za účelem vycestování, ale dle žalobce nedochází automaticky pouze na základě úsudku správního orgánu, že v daném případě uložení opatření nepostačí. Toto opatření za účelem vycestování musí být uplatněna před zajištěním cizince, jak vyplývá ze znění zákona o pobytu cizinců. Již z ustanovení § 123b odst. 2, vyplývá, že opatření za účelem vycestování lze uložit, „je-li důvodné nebezpečí, že cizinec nevcestuje v době stanovené k vycestování“. Obava, že cizinec nevcestuje, není dostatečná k odůvodnění jeho zjištění, ale má vést správní orgán právě k uplatnění opatření. Následně až, pokud cizinec porušil povinnost uloženou mu opatřením, či nevcestuje v stanovené době, může ho policie zajistit dle § 123b odst. 7 zákona o pobytu cizinců. Zákon zde nedává správnímu orgánu žádnou možnost postupovat odlišně. Tento závěr vyplývá také z důvodové zprávy k novele zákona č. 427/2010 Sb., kde se uvádí, že *„Návrh nového § 123b představuje zásadní průlom do stávající praxe zajišťování cizinců, a to s ohledem na požadavek Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES přistupovat k zajištění cizince, pouze pokud nemohou být účinně uplatněna jiná mírnější donucovací opatření (článek 15 odst. 1)“*. V případě žalobce však zvláštní opatření uplatněna nebyla, přestože v daném případě existují podmínky pro uplatnění ustanovení § 123b odst. 1 písm. b) - finanční záruky, viz. písemné prohlášení družky žalobce, které je předloženo k této žalobě. Vzhledem k neuplatnění § 123b zákona o pobytu cizinců, nemohlo tak ze strany žalobce dojít ani k porušení povinnosti uložené zvláštním opatřením. S ohledem na to nedošlo ke splnění podmínek, která jsou nutná k tomu, aby mohlo vůbec v řízení být uvažováno o vydání rozhodnutí o zajištění.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že správní orgán při svém rozhodování shledal kumulativní naplnění podmínek ustanovení § 124 odst. 1 písm. b) a c) zákona o pobytu cizinců. V prvé řadě bylo s cizincem zahájeno podle § 46 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb. o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů, správní řízení ve věci udělení správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců. K žalobní námitce, týkající se podmínek uplatnění zvláštních opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců, žalovaný uvádí, že žalobce zjevně opomíjí Směrnici Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES, ze dne 16. prosince 2008, která odůvodňuje případy, kdy lze osobu bezprostředně zajistit, aniž je využito zvláštních opatření za účelem vycestování, neboť stanoví, že *„nemohou-li být v konkrétním případě účinně uplatněna jiná dostatečně účinná, avšak mírnější donucovací opatření, mohou členské státy zajistit pouze státního příslušníka třetí země, od jehož navrácení probíhá řízení, za účelem přípravy návratu nebo výkonu vyhoštění, zejména v případě, že a) hrozí nebezpečí skrývání se nebo b) dotčený státní příslušník třetí země se vyhýbá přípravě návratu či uskutečňování vyhoštěním nebo je jinak ztěžuje.“* Ohnisko tohoto článku bylo přeneseno do ustanovení § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, v němž zákonodárce ponechal policii oprávnění zajistit cizince, aniž by užila zvláštních opatření. Žalobce ani nezpochybňuje zjištěný skutkový stav, jež opravňoval žalovaného, aby přistoupil k zjištění o účastníka. Žalobce pouze formálně a obecně napadá skutečnost, že žalovaný nepřistoupil při svém rozhodování k uložení zvláštních opatření. Žalovaný má za to, že se neodchýlil z limitu diskrečního potenciálu a jasně a konkrétně svůj výrok v rozhodnutí odůvodnil. Žalobce na území České republiky opakovaně narušoval veřejný pořádek a jednal v rozporu s chráněnými zájmy, které si společnost vytyčila. Z prokázaného jednání je dostatečně odůvodněn závěr, že by mírnější donucovací opatření nebyla účinná, a to zejména z důvodu opakovaného a dlouhodobého protiprávního jednání žalobce na území České republiky, které zakládá konstantní názor žalobce na dodržování právních norem. Žalobce se dopustil opakovaně společensky nebezpečného jednání, za které byl trestně právně stíhán. Žalobce v první a neposlední řadě se dopustil na území České

republiky trestného činu proti svobodě dle § 231 odst. 1 trestního zákona. Toto jednání umocňuje opakované nerespektování vyhoštění a zákazu pobytu na území České republiky. Rozhodnutí byla navrhovateli řádně doručena, avšak vědomě tyto akty nerespektoval a pobýval nadále na území přes uložený zákaz pobytu. Rozhodnutí z předešlých řízení má povahu rozhodnutí o předběžné otázce a správní orgán rozhodující o zajištění cizince je jimi vázán. Z výše uvedeného vyplývá, že správní orgán neaplikoval ustanovení § 123b či § 123c, neboť uložení tohoto opatření by bylo značně neúčinné. Oporou pro tento závěr jsou podklady spisového materiálu. V případě zvláštních opatření za účelem vycestování je nutné taky upozornit na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 14.2.2011 sp.zn. 3 A 19/2011-22, který byl názoru, „že zákonodárce zde (§ 123b) vymezil pravomoc policie tak, aby dle konkrétních okolností každého případu formou správního uvážení rozhodla, zda zvolí nejprve zvláštní opatření za účelem vycestování cizince z území, tedy mírnější prostředek nebo přímo přistoupila k aplikaci ustanovení § 124 zákona o pobytu cizinců.“ Žalovaný rozhodl o zajištění žalobce z důvodu hrubého porušení právních norem, které odůvodňuje závěr nebezpečí skrývání cizince na území České republiky a bezprostředně cizince zajistil, aniž by využil zvláštních opatření za účelem vycestování.

Soud rozhodl o věci bez nařízení jednání. Žalobce nevyužil svého oprávnění žádat nařízení jednání, o kterém byl výslovně poučen v žalobou napadeném rozhodnutí a ve lhůtě dle ust. § 172 odst. 5, věty druhé, zákona o pobytu cizinců, nařízení veřejného jednání nenavrl; žalovaný v rámci písemného vyjádření k žalobě výslovně uvedl, že souhlasí s meritorním rozhodnutím věci bez nařízení jednání (§ 51 s. ř. s.).

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Podle ust. § 124 odst. 1 písm. b) a c) zákona o pobytu cizinců je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15ti let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud

b) je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění,

c) cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění.

Ze správního spisu vyplývají tyto pro rozhodnutí podstatné skutečnosti:

Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vyplývá, že správní orgán vycházel ze skutečností zjištěných v průběhu řízení a to, že dne 26.3. 2011 při kontrole hlídkou policie ČR- oddělení hlídkové služby Praha Smíchov, žalobce nepředložil platný cestovní doklad a vízum opravňující k pobytu na území České republiky. Vzhledem k uvedenému byl žalobce podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb. zajištěn. Následně bylo zjištěno, že žalobci byl odmítnut vstup do schengenského prostoru, a byl mu uložen zákaz pobytu na území, a to od 8.2. 2007 do 8.2. 2013. V průběhu správního řízení byla provedena lustrace v dostupných evidencích policie České republiky a bylo zjištěno, že dne 30.6. 2004 bylo žalobci vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění na 2 roky s platností do 13.8. 2006, které nabylo právní moci dne 8.7. 2004. Dne 22.3. 2006 bylo pod č.j. 3 T 29/2006 Okresním soudem ve Žďáru

nad Sázavou vydáno žalobci soudní vyhoštění na dobu dvou let a to od 28.4.2006 do 28.4.2008; rozhodnutí nabylo právní moci dne 31.3. 2006. Dne 8.2.2007 byl žalobci pod č.j. 1 T 11/2007 Obvodním soudem pro Prahu 3 vydáno soudní vyhoštění na dobu tří let s načtením doby platnosti z nevykonaného trestu vyhoštění, tedy od 8.2. 2007 do 8.2. 2013. V protokolu žalobce uvedl, že přicestoval do ČR v roce 1997 s platným cestovním dokladem a vízem za účelem podnikání, ale po uložení prvního správního vyhoštění toto nerespektoval, a ani poté z území ČR z finančních důvodů nevycestoval. Žalovaný na základě zjištěných skutečností dovodil, že skutečnost, že žalobce nemá platné vízum pro pobyt na území a ani platný cestovní pas, přičemž platnost cestovního pasu mu skončila dne 26.3. 2009, odůvodňuje závěr, že porušil ustanovení § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců, podle kterého je cizinec povinen pobývat na území pouze s platným cestovním dokladem a vízem, pokud tento zákon nestanoví jinak. Dále správní orgán šetřením zjistil, že nejsou známy údaje o místě hlášeného pobytu, čímž se žalobce dopustil porušení ustanovení § 93 zákona o pobytu cizinců, podle kterého je cizinec povinen hlásit na policii místo pobytu na území. Po zhodnocení popsáného skutkového stavu dospěl správní orgán k závěru, že je dostatečně odůvodněn závěr pro vydání rozhodnutí o zajištění, neboť z prokázaného jednání plyne, že by mírnější donucovací opatření nebyla účinná a uložení zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b zákona o pobytu cizinců, je z hlediska jednání účastníka správního řízení nedostačující a není zde záruka, že by cizinec z území vycestoval. Žalovaný uvedl, že uložení zvláštního opatření za účelem vycestování by v tomto případě bylo neúčelné. Žalobce nemá platný cestovní doklad a vízum pro pobyt na území, v době svého pobytu opakovaně mařil výkon správních soudních rozhodnutí. Doba zajištění (90 dnů) byla stanovena s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění, tak aby bylo uskutečnitelné vyhoštění v době trvání zajištění.

Správní spis obsahuje úřední záznam, z kterého vyplývá, že žalobce po zadržení hlídkou policie ke své osobě uvedl, že se jmenuje I.B., po příjezdu na místní oddělení policie na základě daktyloskopického zkoumání bylo zjištěno, že se jedná o I.B. Z výpisu z databáze Policie ČR – evidence neznámých osob plyne, že vízum k pobytu nebylo žalobci prodlouženo a pobyt mu byl k 29.4.2004 ukončen, dále bylo žalobci dvakrát vydáno rozhodnutí o soudním vyhoštění, při posledním vyhoštění s dobou zákazu vstupu na území ČR do 8.2.2013.

Z protokolu o vyjádření žalobce, vyplývá, že žalobce přestože do České republiky přicestoval v roce 1997 s platným cestovním dokladem a vízem za účelem podnikání, poté svůj pobyt zde nezlegalizoval, správní vyhoštění ani následně vydaná rozhodnutí o soudním vyhoštění opakovaně nerespektoval, a je si vědom, že od roku 2006 zde pobýval neoprávněně. Na dotaz, na jaké adrese se žalobce v současné době zdržuje, adresu žalobce neuvedl, sdělil pouze „u kamaráda v bytě, je to na trase metra B směr Zličín, stanice Luka.“. Dále uvedl, že pracoval jako dělník na stavbách, jeho měsíční příjem činí cca 7.000 - 8.000,-Kč, daně neplatil, zdravotní pojištění také ne.

Z opisu z evidence rejstříku trestů, vyplývá, že žalobce byl Okresním soudem Jablonec nad Nisou dne 18.10.2004, sp.zn. 4 T 146/2004, podmíněčně odsouzen k odnětí svobody na rok, v dvouleté zkušební době, následně bylo dne 22.3. 2006 pod sp.zn. 3 T 29/2006 Okresním soudem ve Žďáru nad Sázavou vydáno soudní vyhoštění na dobu dvou let, a to od 28.4.2006 do 28.4. 2008; rozhodnutí nabylo právní moci dne 31.3. 2006. Dne 8.2.2007, pod sp.zn. 1 T 11/2007 bylo žalobci Obvodním soudem pro Prahu 3 vydáno soudní vyhoštění na dobu tří let s načtením doby platnosti z nevykonaného trestu vyhoštění, tedy od 8.2. 2007 do 8.2. 2013.

Ze správního spisu vyplývá dále, že dne 26.3.2011 bylo oznámeno žalobci zahájení řízení o správním vyhoštění. Dne 29.3.2011 bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění dle

119 odst.1 písm. b) bod 9 v souběhu s § 119 odst. 1 písm.c) bodu 1 a 2 zákona o pobytu cizinců, žalobci byla stanovena doba zákazu vstupu na území členských států EU v délce 5 let, rozhodnutí žalobce téhož dne převzal. Žalobce odvolání podané proti rozhodnutí o správním vyhoštění vzal dne 6.4.2011 zpět. K žádosti žalobce o přezkoumání důvodů zajištění a zvážení aplikace § 123c zákona o pobytu cizinců, žalovaný dne 29.4.2011 sdělil žalobci, že nadále trvají důvody jeho zajištění dle § 124 odst.1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

Soud především konstatuje, že zajištění cizince je zásahem do práva na osobní svobodu každého jednotlivce zaručeného čl. 8 Listiny základních práv a svobod jakož i mezinárodními smlouvami o lidských právech, jimiž je Česká republika vázána a jež jsou součástí jejího ústavního pořádku.

Zahájení řízení o správním vyhoštění cizince je nutnou, nikoli však postačující podmínkou pro jeho zajištění. Nezbytnou podmínkou zajištění cizince je dle ust. § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců také nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, a skutečnost, že cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění, adt. Z demonstrativního výčtu okolností, kdy lze podle zákona pokládat tuto podmínku za splněnou, je zřejmé, že zákonodárce měl na mysli závažné jednání, jehož se cizinec v minulosti dopustil a v jehož pokračování má být zajištěním zabráněno.

V daném případě ze správního spisu vyplývá, že důvod pro zajištění žalobce dán byl a tento důvod je rovněž v napadeném rozhodnutí dostatečně zřetelně vyjádřen.

Z obsahu spisu je nesporné, že podmínky věku nejméně 15 let a doručení sdělení o zahájení řízení o správním vyhoštění v případě žalobce byly naplněny. Sporným učinil žalobce naplnění dalších zákonných podmínek.

Při hodnocení důvodnosti zajištění je třeba v každém případě zcela konkrétně a pečlivě zvážit okolnosti, na základě nichž došlo k zajištění cizince. V daném případě má soud za prokázané, že žalobce si musel být plně vědom skutečnosti, že pobývá na území ČR neoprávněně, když již dne 30.6. 2004 bylo žalobci vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění za 2 roky s platností do 13.8. 2006, které nabylo právní moci 8.7. 2004. Žalobce toto rozhodnutí nerespektoval a nevycestoval z území. Nechoval se v souladu právními předpisy ČR nadále když ani poté, co bylo dne 22.3. 2006 pod č.j. 3 T 29/2006 Okresním soudem ve Žďáru nad Sázavou vydáno soudní vyhoštění na dobu dvou let, toto rozhodnutí nerespektoval. Dne 8.2.2007 bylo žalobci pod č.j. 1 T 11/2007 Obvodním soudem pro Prahu 3 vydáno soudní vyhoštění na dobu tří let s načením doby platnosti z nevykonaného trestu vyhoštění, tedy od 8.2. 2007 do 8.2. 2013, ani toto rozhodnutí nepřimělo žalobce vycestovat, nebo si pobyt zlegalizovat. Přitom, je nesporné (dle protokolu o jeho výpovědi), že žalobce si byl po celou dobu neoprávněného pobytu vědom, že zde pobývá nelegálně, a o nerespektování právních předpisů ČR svědčí i další jeho jednání, kdy si neplatí nemocenské pojištění neodvádí daně, nehlásí místo pobytu, ani v průběhu výpovědi nedovedl sdělit adresu, na které se zdržuje. Je proto zcela naplněna obava, že když v minulosti dlouhodobě a opakovaně nerespektoval právní předpisy tohoto státu ani rozhodní orgánů veřejné moci, neuvádí adresu, na které je možné jej zastihnout pro účely správní nebo soudního řízení, bylo nezbytné přistoupit k zajištění, neboť z popsaného jednání je zcela zřejmé, že aplikace ust. § 123b ani § 123c by nebyla dostatečná a nepřinesla by vyloučení nebezpečí, že nebude možno vyhostit žalobce z schengenského prostoru. Všechny tyto údaje svědčí o úmyslném jednání žalobce, které je závažnější povahy než pouhý neoprávněný pobyt na území ČR bez platného víza,

neboť žalobce již v minulosti mařil výkon rozhodnutí o správním vyhoštění a soud nemá pochyb o tom, že je zde důvodné nebezpečí, že se takového jednání dopustí i v budoucnosti.

Při posouzení dané věci zohlednil soud i skutečnost, že žalobce, ačkoliv si byl vědom skutečnosti, že se na území ČR zdržuje bez platných osobních dokladů, se nesnažil svůj pobyt žádným způsobem legalizovat prostřednictvím orgánů k tomu určených, a proto závěr žalovaného správního orgánu v napadeném rozhodnutí, že žalobce neskýtá záruku, že bude spolupracovat s orgány policie shledává za zcela adekvátní.

K žalobní námitce, že žalovaný správní orgán měl v rámci správního řízení přistoupit nejprve k uložení opatření za účelem vycestování a teprve pokud by tato opatření nepostačovala přistoupit k zajištění vyhošťované osoby, tedy až po selhání těchto jiných opatření, soud uvádí, že z ustanovení § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců vyplývá, že zvláštními opatřeními za účelem vycestování cizince z území je

- a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a pravidelně se osobně hlásit policii ve lhůtě stanovené policií, nebo
- b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan ČR nebo cizinec s povoleným dlouhodobým nebo trvalým pobytem na území.

Podle odst. 2 tohoto ustanovení zvláštní opatření za účelem vycestování lze uložit, je-li důvodné nebezpečí, že cizinec v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění k vycestování z území nevcestuje.

Soud nemá důvod odchytil se od právního názoru vyjádřenému k této otázce zdejším soudem v rozhodnutí ze dne 14.2.2011 sp.zn. 3 A 19/2011-22. Opačný postup by neodpovídal zásadě legitimního očekávání a předvídatelnosti soudního rozhodování v skutkově a právně obdobných věcech.

Z dikce ust. § 123b odst. 1 vyplývá dispozitivnost této normy, která orgánům policie umožňuje uložit zákonem stanovená zvláštní opatření za účelem vycestování, ale je na správním uvážení orgánu policie, aby konkrétní věc posoudil tak, aby zvolil adekvátní prostředek, jímž zajistí realizaci správního vyhoštění cizince. Soud má za to, že zákonodárce zde vymezil pravomoc policie tak, aby dle konkrétních okolností každého případu formou správního uvážení rozhodla, zda zvolí nejprve zvláštní opatření za účelem vycestování cizince z území (tak jak jsou uvedena v ust. § 123b zákona o pobytu cizinců), tedy mírnější prostředek nebo přímo přistoupila k aplikaci ust. § 124 zákona o pobytu cizinců, tedy přímo aplikovala ust. § 124 zákona o pobytu cizinců. Správní orgán by měl, závěry tohoto správního uvážení, nebo-li svou úvahu o důvodech, které jej vedly k přímé aplikaci ust. § 124 odst. 1, aniž by předtím uložil cizinci zvláštní opatření za účelem vycestování, uvést v rozhodnutí o zajištění cizince.

V daném případě je třeba konstatovat, že žalovaný svou úvahu v napadeném rozhodnutí vyjádřil, a z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zcela zřejmé, že žalovaným popsané důvody, v nichž spatřuje nebezpečí, že by cizinec mohl mařit či stěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění jsou adekvátní institutu zajištění a zvláštní opatření za účelem vycestování cizince obsažená v § 123b zákona o pobytu cizinců by v daném případě

byla nedostatečná a neúčinná a to vzhledem k dlouhodobosti porušování právních norem platných v ČR, včetně zákona o pobytu cizinců, z nichž vyplývá konstantní postoj žalobce k dodržování právních norem platných v České republice. Z uvedeného důvodu soud tedy nepřistoupil ke zrušení napadeného rozhodnutí, neboť neshledal nutnost uložení zvláštního opatření za účelem vycestování cizince za podmínku k aplikaci ust. § 124 zákona o pobytu cizinců a skutečnost, že v daném případě nepostačuje uložení zvláštního opatření z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá a je v souladu se správním spisem.

Pokud žalobce uvádí, že správní orgán měl nejprve uložit žalobci opatření dle § 123b, jímž by uložil žalobci povinnost hlásit svůj pobyt, a zdržovat se tam, a každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a pravidelně se osobně hlásit polici ve lhůtě stanovené policií, nebo ve složení peněžních prostředků ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním, má soud za to, že takové opatření by zjevně nemohlo být účinné, když sám žalobce svým jednáním použití takového opatření vylučuje, a to tím, že nenahlásil adresu pobytu před zahájením řízení o vyhoštění a ani v průběhu řízení o zajištění nebyl schopen sdělit adresu, na které se zdržuje.

Na základě uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce, jenž v řízení nebyl úspěšný, nemá na náhradu nákladů řízení právo. To by náleželo úspěšně žalované, soud však z obsahu spisu nezjistil, že by jí náklady řízení nad rámec běžných výdajů vznikly, ostatně žalovaná žádné své náklady ani neuplatňovala.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost (§ 102 a násl. s. ř. s.), a to ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Městského soudu v Praze a rozhoduje o ní Nejvyšší správní soud.

Stěžovatel musí být v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

V Praze dne 4. května 2011

Mgr. Jana Brothánková v.r.
předsedkyně senátu